

Návrat z propasti

Když jsem se o třicet dva hodin později, ve čtvrtek ráno, holil, vběhla Carol do dveří se široce otevřenýma očima a vyhrkla: „Pojď dolů, Chrissy je tady.“

„Chrissy a *tady*?“

„Ano, pojď dolů.“

„Ale Carol – já –“

„Pojď rychle dolů,“ naléhala, „je tady a chce tě vidět.“

Setřel jsem si z tváře holicí pěnu, seběhl jsem po schodech dolů a srdce mi hlasitě tlouklo. Když jsem zašel za roh, uviděl jsem v kuchyni naši dceru, jak si na podlaže drží hlavu v dlaních a vzlyká. Opatrně jsem ji oslovil:

„Chrissy?“

Chytla mne za nohavici a začala vylévat bolest svého srdce. „Tatínku, tati – zhřešila jsem proti Bohu. Zhřešila jsem proti sobě. Provinila jsem se proti tobě a mamince. Odpusťte mi, prosím...“

Pro slzy jsem neviděl, plakal jsem stejně jako ona. Zvedl jsem ji z podlahy, přitiskl k sobě a plakali jsme společně.

Najednou se trochu odtáhla. „Tati,“ začala mluvit. „*Kdo se za mě modlil? Kdo se za mě modlil?*“ Její hlas zněl naléhavě, jako u výslechu.

„Co tím myslíš, Chrissy?“

„V úterý večer, tati, kdo se za mne modlil?“ Když jsem nic neříkal, pokračovala:

„Uprostřed noci mě Bůh vzbudil a ukázal mi, že balancuji na okraji propasti. Byla hrozně hluboká, bezdná a k smrti mě vyděsila. Hrozně jsem se bála. A uvědomila